

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 10C/247/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214203112
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2014:2214203112.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda samosudcom Michalom Novotným v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej: Fridrich Paľko, s.r.o., advokátka kancelária, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žaloba o zaplatenie

- majetkovej škody 175 € a nemajetkovej ujmy 221,28 € vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta v exekučnom konaní sp. zn. súdneho exekútora EX 17463/2011 proti povinnému B. O., K.. XX. XX. XXXX,
  - majetkovej škody 175 € a nemajetkovej ujmy 331,92 € vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta v exekučnom konaní sp. zn. súdneho exekútora EX 17468/2011 proti povinnému E. B., K.. XX. XX. XXXX,
- sa zamietá.

II. Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobami došlými 27. septembra 2012 pôvodne Okresnému súdu Galanta (neskôr v dôsledku vylúčenia sudcov Okresného súdu Galanta postúpenými tunajšiemu súdu a spojenými jeho uznesením č. k. 10 C 247/2014-69 na spoločné konanie) sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy vo výške uvedenej vo výroku rozsudku a tiež vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by sa deklarovalo porušenie jej práv. V žalobe predniesla, že ako veriteľka navrhla najskôr súdnemu exekútorovi vykonanie exekúcie voči viacerým svojim dlžníkom (uvedeným ďalej). Okresný súd Galanta exekútora poveril vykonaním týchto exekúcií. Následne „11/18/2010“ žalobkyňa podala návrh na zmenu exekútora, o ktorom okresný súd nerozhodol v zákonnej lehote 30 dní. Konkrétne išlo o exekúcie voči povinným B. O. (žaloba pôvodne vedená na tun. súde pod sp. zn. 10 C 247/2014) a E. B. (pôvodne sp. zn. 10 C 265/2014). Postup Okresného súdu Galanta ako exekučného súdu v týchto veciach považovala žalobkyňa za nesprávny úradný postup v zmysle § 10 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, v dôsledku ktorého jej vznikla majetková škoda ako náhrada účelných výdavkov spojených so správou a vymáhaním uplatňovanej pohľadávky za obdobie tvrdených prietahov, ktorú žalobkyňa paušalizovala, a nemajetková ujma, ktorú žalobkyňa vyčíslila v peniazoch s poukazom na sumy primeraného finančného zadostučinenia, ktoré podľa nej priznáva Ústavný súd SR v podobných prípadoch a ktoré podľa žalobkyne predstavuje približne 660 € za jeden rok prietahov. Dôvody na náhradu nemajetkovej ujmy videla žalobkyňa v tom, že oneskorené rozhodnutie o zmene exekútora ohrozilo jej legitímne očakávanie, že nastanú účinky zmeny exekútora a dôjde k efektívnemu vymoženiu jej pohľadávky. Jej právu tak nebola poskytnutá súdna ochrana v zákonom predpokladanej kvalite a peňažná náhrada nemajetkovej

ujmy je tak jedinou vhodnou satisfakciou. Svoje nároky uplatnila voči žalovanej v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, tá však do dňa podania žaloby nereagovala.

2. Žalovaná vo svojom obsiahlom vyjadrení (z ktorého súd vyberá len časti relevantné pre toto konanie) žiadala o zamietnutie žalôb v celom rozsahu. Pritom predovšetkým namietla, že žaloby (ktorých žalobkyňa podala niekoľko desiatok tisíc v celej SR) sú zmätočné s nesprávne označenými údajmi o exekučných konaniach, v dôsledku čoho žiadala o ich odmietnutie. Rovnako podľa žalovanej nebol jasný ani titul uplatňovaných nárokov. Žalovaná priznala, že žiadosť o predbežné prerokovanie uplatnených nárokov bola podaná 23. apríla 2012, no žalobkyňa pri predbežnom neposkytla potrebnú súčinnosť a fakticky tento proces zmarila. Žalovaná tak nároky nepovažuje za predbežne prerokované. Navyše, žaloby boli na súd podané už 27. septembra 2012, teda pred uplynutím zákonnej šesťmesačnej lehoty predbežného prerokovania, v dôsledku čoho boli podľa žalovanej podané predčasne. Žalovaná s odkazom na judikatúru tvrdila, že keďže predbežné prerokovanie nároku predstavuje hmotnoprávnu podmienku uplatnenia nároku na súde, predčasne podané žaloby majú byť zamietnuté.

Žalovaná pripustila, že pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora mohlo dôjsť k prekročeniu zákonnej 30dňovej lehoty, ak žalobkyňa ako oprávnená alebo pôvodný exekútor neposkytli súdu požadovanú súčinnosť, čo treba tiež zohľadniť pri posudzovaní nároku žalobkyne. Navyše, pôvodný exekútor bol povinný vykonávať úkony až do rozhodnutia súdu o zmene exekútora, v dôsledku čoho žalobkyňa pohľadávka nebola nijako ohrozená.

Žalovaná spochybnila aj výšku škody, ktorej výšku žalobkyňa musí preukázať vo vzťahu ku každému konkrétnemu exekučnému konaniu, od čoho ju neoslobodzuje ani množstvo podaných žalôb a ťažkosti pri jej vyčíslení. Paušalizovaná náhrada za správu a vymáhanie pohľadávky podľa žalobkyne nie je ani skutočnou škodou, ani ušlým ziskom, ktoré sa nahrádzajú v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2013 Z. z., pretože tieto náklady by jej vznikali bez ohľadu na tvrdené prieťahy v exekučných konaniach. Žalobkyňa podľa žalovanej nepreukázala ani osobitné dôvody, kvôli ktorým by jej bolo treba priznať náhradu nemajetkovej ujmy, pričom žalovaná poukázala najmä na to, že žalobkyňa je právnická osoba, na ktorú nemožno automaticky vzťahovať takéto dôvody uplatňované pri fyzických osobách. Vo vzťahu k žalobkyne pritom žalovaná osobitne poukázala na to, že žalobkyňa si uplatňovala pohľadávky voči spotrebiteľom na základe zmluvných podmienok, ktoré boli v rozpore s normami na ochranu spotrebiteľa, na čo upozornila aj Európska komisia vo svojom liste Slovenskej republike, ktorého kópiu žalobkyňa priložila. Uplatňovanie nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť v súvislosti s takto negatívne vnímanou podnikateľskou činnosťou žalobkyne, považuje žalovaná za rozporné s dobrými mravmi.

3. Súd nariadil na prerokovanie veci pojednávanie (§ 115 ods. 1 O. s. p.), na ktoré predvolal obe účastníčky. Žalovaná sa ospravedlnila, o odročenie však nežiadala a súhlasila s pojednávaním v jej neprítomnosti. Žalobkyňa naproti tomu žiadala odročiť pojednávanie kvôli údajnej kolízii s termínmi pojednávania jej právneho zástupcu na Okresnom súde Zvolen a Okresnom súde Topoľčany, pričom so substitučným zastúpením nesúhlasila. Súd túto žiadosť zamietol a pojednával v neprítomnosti žalobkyne, pretože:

a) žiadosť o odročenie nespĺňala náležitosti § 119 ods. 1 O. s. p. (najmä v nej nebolo uvedené, kedy sa žalobkyňa dozvedela o termíne pojednávania na Okresnom súde Zvolen a Okresnom súde Topoľčany),
b) žalobkyňa v nej neuviedla, že sa uvedených pojednávanií aj naozaj zúčastní, a
c) kolízia pojednávanií v prerokovaných veciach musí ísť podľa názoru súdu na ťarchu právneho zástupcu, ktorý ako právnická osoba s dvoma advokátmi-konateľmi prevzal zastupovanie žalobkyne v obrovskom množstve konaní (súdu je z úradnej činnosti známe, že len na tunajšom súde ide o niekoľko stoviek konaní, v ktorých tento právny zástupca zastupuje žalobkyňu, a k tomu treba pripočítať i ďalšie konania, v ktorých zastupuje spoločnosť CD Consulting, s.r.o.), a ak žalobkyňa ako klient nesúhlasila so substitúciou, muselo mu byť zrejmé, že pracovná zaneprázdnenosť mu (osobne a bez substitúcie) nedovolí riadne chrániť a presadzovať práva klienta, v dôsledku čoho bol podľa § 21 písm. e) zákona č. 586/2003 Z. z. povinný (nie len oprávnený!) odmietnuť poskytnutie právnych služieb žalobkyne. Ak sa pre ich poskytovanie za týchto okolností rozhodol, idú dôsledky s tým spojené na jeho vrub a tým na vrub žalobkyne, ktorá si musí procesné ujmy, ktoré jej tým môžu vzniknúť, uplatňovať voči svojmu právnenému zástupcovi, nie voči súdu alebo druhému účastníkovi konania. Napokon, i žalobkyňa, ktorá poverila právneho zástupcu zastupovaním v obrovskom množstve svojich vecí, musí znášať následky svojho súčasného rozhodnutia odmietnuť substitúciu; právo účastníka na právnu pomoc advokáta totiž nemožno absolutizovať do tej miery, aby tým bolo prakticky znemožnené právo druhého účastníka na prerokovanie celej veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 ústavy). Práve taká situácia by však nastala, ak by súd akceptoval obrovské množstvo vecí a nesúhlas so substitúciou ako dôvod

odročenia pojednávania, keďže vzhľadom na rozsah vecí, v ktorých žalobkyňa poverila svojho právneho zástupcu zastupovaním a v ktorých podľa jeho tvrdení nesúhlasila so substitúciou, by prakticky bolo možné pojednávať na celom území Slovenskej republiky súčasne len na dvoch súdoch v ten istý deň (advokátska kancelária Fridrich Paľko, s.r.o., ako jedna z foriem výkonu advokácie má podľa obchodného registra dvoch spoločníkov a konateľov), čo pri počte niekoľko desaťtisíc vecí (konkrétne by podľa údajov obsiahnutých v znaleckom posudku č. 1/2014, pozri ďalej, malo ísť o približne 40 000 „obchodných prípadov“, teda vecí) na rôznych súdoch a optimálnom výkone 150 vecí týždenne na jednom súde by znamenalo, že o všetkých veciach by bolo možné rozhodnúť v horizonte dvoch až troch rokov, čo je z hľadiska práva žalovanej na prerokovanie týchto vecí bez zbytočných prieťahov neakceptovateľné.

4. Súd tak vykonal pojednávanie v neprítomnosti oboch účastníkov. Na ňom vykonal dokazovanie znaleckým posudkom Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave č. 1/2014 zo 17. januára 2014 a v spojení s uznanými, resp. nespornými skutočnosťami (§ 120 ods. 3, § 153 ods. 1 O. s. p.) zistil tento

skutkový stav:

5. a) Spoločne ku všetkým veciam, ktoré sú predmetom tohto konania: Žalobkyňa, podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie proti povinným B. O., resp. E. B., pričom týmto návrhom boli po zapísaní do príslušného registra EX pridelené spisové značky s ročníkom 2011. Okresný súd Galanta súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie v zmysle návrhu žalobkyne. V tomto konaní žalobkyňa 18. novembra 2010 podala návrhy na zmenu súdneho exekútora, ktorým Okresný súd Galanta vyhovel po uplynutí 30 dní od ich podania.

b) Žalobkyňa 23. apríla 2012 doručila žalovanej žiadosti o predbežné prerokovanie vyššie uvedených nárokov.

6 Zistený skutkový bezrozporne vyplýva z vykonaných dôkazov, hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.).

a) Dátum podania návrhu na zmenu exekútora súd vyvodil zo žalobkyňou použitého formátu „11/18/2010“, keď dátum 18. novembra 2010 je jedinou logickou interpretáciou tohto čísla (keďže 18 mesiacov v roku neexistuje, teda nemôže ísť o „11. 18. 2010“). Súd taktiež vzal za nesporný fakt, že o návrhu na zmenu exekútora podanom v tento deň bolo rozhodnuté po uplynutí 30 dní od jeho podania. Vzhľadom na to, že súd považoval za rozhodnutie veci za dostačujúce vyjsť z týchto tvrdení žalobkyne, nepovažoval za potrebné vykonávať dokazovanie exekučnými spismi Okresného súdu Galanta. Účelom dokazovania (porov. znenie § 120 ods. 1 O. s. p. „na preukázanie svojich tvrdení“) je preukázať pravdivosť alebo nepravdivosť tvrdení účastníci, nie korekcia logickosti či zmysluplnosti samotných tvrdení. Ak súd považuje nárok žalobcu za neopodstatnený už na základe jeho vlastných tvrdení, t. j. ak sa súd domnieva, že žalobcovi uplatnené právo nepatrí, aj keby všetky jeho skutkové tvrdenia boli pravdivé, nezmenilo aby ani prípadné 100%né dokázanie ich pravdivosti na tomto závere nič. Keďže v prerokovanej veci ide práve o tento prípad, kedy už samy tvrdenia žalobkyne jednoznačne dokazujú, že jej nárok je neopodstatnený, nebolo by hospodárne vykonávať dôkazy na zistenie pravdivosti týchto tvrdení.

b) K skutkovému záveru o tom, že žalobkyňa podala žiadosti o predbežné prerokovanie uplatnených nárokov, dospel súd po uvážení viacerých skutočností: Predovšetkým, žalovaná (Ministerstvo spravodlivosti SR) uznala, že jej bolo v krátkom časovom rozmedzí doručených niekoľko desiatok tisíc žiadostí o predbežné prerokovanie. Súd aj na základe skúseností s vecami prerokovávanými pred ním je presvedčený, že žalobkyňa svoje podania generuje z jednotnej počítačovej databázy vecí, čomu nasvedčujú mechanicky dopĺňané údaje do inak šablónovitých podaní a opakujúce sa rovnaké chyby (spôsobené zrejme nesprávnym nastavením pri tvorbe zostáv z tejto databázy). Na základe toho súd považuje za hraničiace s istotou, že rovnakým spôsobom žalobkyňa generovala aj žiadosti o predbežné prerokovanie a že je teda takmer vylúčené, aby žalobkyňa tento nárok nebola uplatnila žiadosťou o predbežné prerokovanie. Z rovnakého dôvodu (presvedčenie na základe skutočností známych súdu z úradnej činnosti o spôsobe práce žalobkyne) súd zamietol návrh žalobkyne na vykonanie dôkazu spismi Ministerstva spravodlivosti SR o predbežnom prerokovaní, keď takýto dôkaz nepovažoval za potrebný. Navyše by vykonávanie takéhoto dôkazu bolo aj zrejme nehospodárne, keď žalovaná sama uvádza, že žiadostí bolo podaných niekoľko desiatok tisíc a nájst' v nich práve tú týkajúcu sa tohto nároku by si zrejme vyžiadalo rezerváciu značných kapacít na strane žalovanej. Súd na tomto mieste len pripomína,

že ak by nebol na základe iných dôkazov a skutočností známych z úradnej činnosti presvedčený o podaní žiadosti o predbežné prerokovanie, takýto dôkaz by musel vykonať. Treba totiž prisvedčiť žalobkyni, že nebolo jej povinnosťou vyhotovovať si kópie alebo archivovať doručky k podaným žiadostiam, keďže ich existenciu skutočne môže dokazovať spismi žalovanej. Za daných okolností (aj vzhľadom na celkový výsledok konania) by však takéto dokazovanie nebolo účelné.

Právne vec súd posúdil takto:

7. Žalovaná vznesla proti žalobám celý rad procesných námietok, a to najmä:

- nezrozumiteľnosť žalôb,
- nesprávne predbežné prerokovanie nárokov.

Podľa názoru súdu žaloby nemožno považovať za nerozumiiteľné ani za zmätočné. Je pravdou, že sa v nich vyskytujú chyby, no ako celok je z obsahu žalôb zrejmé, v akom konaní a čím mala žalobkyni vzniknúť škoda a nemajetková ujma a v akej výške sa domáha ich náhrady. Trvať napr. striktnie na uvedení spisovej značky súdu za stavu, že sú známe spisová značka exekútora, údaje o povinnom, vymáhanom nároku či exekučnom titule by podľa názoru súdu bolo nadmerným formalizmom. Vzhľadom na to súd žaloby žalobkyne neodmietol, ale ich prerokoval meritórne.

Rovnako súd považoval žaloby za meritórne prerokovateľné aj čo do vymedzenia nároku. Nie je totiž povinnosťou žalobcu právne kvalifikovať svoj nárok, ale uviesť skutkové okolnosti, na ktorých ho zakladá (porov. napr. 5 Cdo 196/2009). Tieto náležitosti žaloba obsahovala (obsahovala popis úradného postupu - exekučného konania, ktorý bol podľa žalobkyne nesprávny, ako aj uvedenie toho, v čom je nesprávny) a je povinnosťou súdu právne tieto skutočnosti kvalifikovať a na základe toho o žalobe rozhodnúť.

Súd už skutkovo ustálil, že považuje žiadosť o predbežné prerokovanie nárokov za podanú 23. apríla 2012. V zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom do 31. decembra 2012, t. j. v čase podania žiadosti o predbežné prerokovanie a aj v čase uplynutia tam uvedenej lehoty) platilo, že príslušný orgán mal 6 mesiacov na to, aby uspokojil uplatnený nárok mimosúdne. Podľa názoru súdu z ustanovenia § 15, ani § 16 ods. 1 cit. zákona nemožno vyvodiť žiadne ďalšie náležitosti žiadosti o predbežné prerokovanie, ani žiadne ďalšie požiadavky na žiadateľa. Naopak, ustanovenie § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v cit. znení zaväzuje každého na poskytnutie súčinnosti ústrednému orgánu pri predbežnom prerokovaní nároku. Zákon tak vytvára možnosti pre príslušný ústredný orgán, aby mohol sám a v potrebnom rozsahu vyšetriť všetky okolnosti potrebné pre uznanie či odmietnutie nároku na náhradu škody a podľa názoru súdu nemožno v tomto smere od poškodeného žiadať viac, než že opíše, akým konaním mu škoda mala vzniknúť a uplatňovanú výšku škody.

K predčasnosti žaloby súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že aj rozhodnutia citované žalovanou vo vyjadrení preukazujú prekonanie pôvodne vysloveného názoru v judikáte R 28/1978 a neskôr v bode 1 judikátu R 20/1981, ktoré považovali predbežné prerokovanie nároku za podmienku konania v zmysle § 103 a 104 ods. 1 O. s. p., ktorej nedostatok je odstrániteľný. Súd sa stotožňuje s názorom, že nedostatok predbežného prerokovania je hmotnoprávnou podmienkou, a to totiž podmienkou žalovateľnosti nároku. Z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž zrejmé, že podaním žiadosti o predbežné prerokovanie začína plynúť šesťmesačná lehota na uspokojenie nároku. Citované ustanovenie je tak v podstate lex specialis k § 563 Občianskeho zákonníka o splatnosti nároku (porov. v tomto smere napr. aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 6/2010, citovaný v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 M Cdo 16/2011), ktorá v tomto prípade - na rozdiel od iných občianskoprávných záväzkov - nastáva až uplynutím šiestich mesiacov od (kvalifikovanej) výzvy veriteľa v podobe žiadosti o predbežné prerokovania nároku.

Splatnosť záväzku je pritom predpokladom jeho žalovateľnosti. Pre posudzovanie podmienok žalovateľnosti záväzku je však v zmysle § 154 ods. 1 O. s. p. rozhodný stav v čase vyhlásenia rozsudku, nie v čase podania žaloby. Súdna prax už v súlade s týmto ustanovením dospela k záveru, že žalobe o splnenie záväzku možno vyhovieť vtedy, ak sa záväzok stal splatný až počas konania, keďže je to v súlade s cit. ustanovením O. s. p. (vyplýva to napr. z R 57/1968). Podľa názoru súdu nemožno pristupovať inak ani k posudzovaniu predbežného prerokovania nároku v zmysle § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. Nemožno totiž strácať zo zreteľa, že aj právny vzťah medzi štátom ako škodcom, resp. zodpovedným za konanie škodcu (orgánu verejnej moci), a poškodeným je vzťahom súkromnoprávnym (občianskoprávnym, porov. § 25 ods. 1 zákona č. 514/2013 Z. z., tak výslovne aj R 26/2000). Predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 a nasl. cit. zákona tak nie je žiadnym osobitným konaním, ale jednou z foriem uplatňovania pohľadávky (nároku), teda výzvy veriteľa (poškodeného) adresovanej dlžníkovi (zodpovednému za škodu) na jej splnenie, ktorou začína plynúť lehota na jej uspokojenie (čo možno

nepriamo vyvodit' aj z cit. judikátu R 26/2000, ktorý uznal náklady predbežného prerokovania za civilné príslušenstvo nároku v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

V tu prerokovaných veciach súd ustálil, že žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov boli žalovanej podané 23. apríla 2012. Aj keď treba uznať, že k 27. septembru 2012 neuplynula ešte šesťmesačná lehota ustanovená v § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uplynula najneskôr v októbri 2012, teda celkom zreteľne pred dňom vyhlásenia tohto rozsudku.

Vzhľadom na uvedené dôvody súd nepovažoval námietky žalovanej vo vzťahu k nesprávnemu predbežnému prerokovaniu, resp. predčasnosti žaloby za opodstatnené.

9. Po preskúmaní týchto námietok a podmienok konania mohol súd pristúpiť k meritórnemu posúdeniu otázky, či je daná zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú tým skutkovým dejom, ktorý žalobkyňa vytýka, teda postupom Okresného súdu Galanta v skôr označených exekučných konaniach. V zmysle konštantnej judikatúry je všeobecným predpokladom zodpovednosti za škodu 1. existencia nezákonného rozhodnutia (tak ako ho vymedzuje zákon) alebo nesprávneho úradného postupu, 2. vznik škody u poškodeného a 3. príčinná súvislosť medzi nimi.

10. Ustanovenie § 9 zákona č. 514/2013 Z. z. síce nedefinuje pojem nesprávneho úradného postupu, príkladmo však vypočítava určité konania orgánov verejnej moci, ktoré možno za nesprávny úradný postup považovať. Podľa cit. ustanovenia sa tak za nesprávny úradný postup považuje aj porušenie povinnosti vydať rozhodnutie (v) zákonom ustanovenej lehote alebo zbytočné prietahy v konaní.

11. V zmysle § 36 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku sa exekučné konanie začína podaním návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Podľa § 44 ods. 7 (do 31. augusta 2005), resp. ods. 8 Ex. por. môže oprávnený kedykoľvek v priebehu exekučného konania navrhnúť súdu zmenu súdneho exekútora. Z formulácie „v priebehu exekučného konania“ vyplýva, že takýto návrh možno podať až potom, čo sa exekučné konanie začalo, teda potom, čo bol (pôvodnému) exekútorovi podaný návrh na vykonanie exekúcie (§ 36 ods. 2 Ex. por.).

Ako už bolo uvedené, v tu prerokovaných veciach žalobkyňa výslovne uvádzala, že pri spísaní návrhu na vykonanie exekúcie, teda návrhu, ktorým sa exekučné konanie začalo, mu súdny exekútor pridelený spisovú značku s ročníkom 2011. Z ustanovenia § 32 ods. 1 výnosu Ministerstva spravodlivosti SR č. číslo 1618/1998-60, ktorým sa vydáva Kancelársky poriadok pre súdnych exekútorov (uverejnený pod č. 228/1998 Z. z.) vyplýva, že spisová značka súdneho exekútora sa skladá z označenia príslušného registra, do ktorého je vec zapísaná, poradového čísla veci a posledného dvojčísla kalendárneho roku. Z § 43 cit. výnosu v spojení s bodom 1 poznámok v prílohe č. 3 tohto výnosu vyplýva, že návrhy na vykonanie exekúcie sa zapisujú do registra EX, t. j. spisová značka začínajúca písmenami EX označuje návrh na vykonanie exekúcie v zmysle § 36 a nasl. Ex. por. Ustanovenie § 48 ods. 1 cit. výnosu potom ukladá súdnemu exekútorovi, aby sa zápis návrhu na vykonanie exekúcie do registra EX vykonal v deň jeho podania.

Z citovaných ustanovení tak vyplýva, že ak bola návrhu na vykonanie exekúcie pridelená súdnym exekútorom spisová značka s ročníkom 2011, mohlo ísť jedine o taký návrh, ktorý bol podaný najskôr 1. januára 2011, teda takéto exekučné konanie mohlo začať najskôr v tento deň. Potom je ale vzhľadom na cit. § 44 ods. 7 resp. 8 Ex. por. vylúčené, aby v tomto konaní bolo možné už 18. novembra 2010 účinne podať návrh na zmenu súdneho exekútora. K 18. novembru 2010 totiž tieto exekučné konania ešte ani neprebíjali. Vzhľadom na to je tiež vylúčené, aby v týchto exekučných konaniach začatých najskôr 1. januára 2011 (čo vyplýva zo spisovej značky udanej samotnou žalobkyňou) vznikla povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od podania návrhu. Tým je ale vylúčené, aby v týchto konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora podanom 18. novembra 2010 v zákonom ustanovenej lehote, resp. k zbytočným prietahom pri rozhodovaní o takomto návrhu, v zmysle cit. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z.

12. Vzhľadom na to súd dospel k záveru, že v uvedených exekučných konaniach sa Okresný súd Galanta nedopustil nesprávneho úradného postupu v podobe „porušenia povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote“ resp. v podobe „zbytočných prietahov v konaní“ v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., čím nie je daný prvý predpoklad zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mala žalobkyňi vzniknúť. Súd sa preto nemal dôvod zaoberať ani otázkami priznania náhrady škody, ani nemajetkovej ujmy, ktorých sa žalobkyňa domáhala.

13. Na základe toho súd všetky žaloby v spojených konaniach zamietol (výrok I). Z procesného hľadiska súd len pripomína, že žalobkyňa sa domáhala okrem iného vydania medzitýmneho rozsudku [nie samostatného určovacieho výroku v zmysle § 80 písm. c) O. s. p.] o zodpovednosti žalovanej. Vydanie medzitýmneho rozsudku však z logiky veci prichádza do úvahy len v prípade, že súd žalobe vyhovie (najskôr deklaruje opodstatnenosť jej právneho základu, potom výšku plnenia). Ak súd dospeje k záveru, že už právny základ žaloby nie je opodstatnený, zamietne ju. Keďže v prerokúvanej veci súd žaloby zamietol, nebol daný dôvod na rozhodnutie o základe veci medzitýmny rozsudkom.

14. O náhrade trov rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 2 O. s. p. Pri vyhlásení rozsudku súd síce žalovanej náhradu trov priznal, pretože mala vo veci plný úspech, no keďže si ich náhradu v trojdňovej lehote nevyčísľila a zo spisu žiadne trovy nevyplývajú, v písomnom vyhotovení rozsudku jej žiadne trovy nepriznal (výrok II).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde alebo ústne do zápisnice na ktoromkoľvek okresnom súde.

V odvolaní treba popri označení súdu, ktorému je adresované, dátume a podpise odvolateľa uviesť tiež, v akom rozsahu sa tento rozsudok napáda, v čom sa tento rozsudok alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), alebo f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.